

РЕШЕНИЕ

№ 38807

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **2749** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава единадесета от Административнопроцесуалния
кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Адвокат В. Х., като пълномощник на Д. Л. Т., действаща като ЕТ „Десислава Тошева“ е предявила
срещу ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“ искова молба, вх. № 6192/13.03.2025 г. за: А/
обезщетяване на имуществени вреди, в размер на 1 598 135, 71 лева, дефинирани като
„пропуснати ползи“, за периода от 22.05.2019 г. до 22.05.2024 г., причинени от Решение №
03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. на изпълнителния директор на ДФ
„Земеделие“, отменено като незаконосъобразно с Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело №
11543/2022 г. на ВАС; мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, за периода
от 11.04.2023 г. (датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело №
11543/2022 г. на ВАС), до датата на предявяване на исковата молба - 13.03.2025 г.; законната лихва
за забава върху главницата от 1 598 135,71 лева, считано от датата на предявяване на исковата
молба - 13.3.2025 г. до окончателното плащане на главницата. Вредите, определени като
пропуснати ползи, изразяващи се в лихви за забавено плащане се обвързват с твърдение за
изплащане със закъснение от пет години на безвъзмездна финансова помощ по сключен на
25.01.2017 г. Договор № 03/04/2/0/00426, по подмярка 4.2 „Инвестиции в преработка/маркетинг на
селскостопански продукти“ от Програмата за развитие на селските райони, за периода 2014 - 2020
г., съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони. Счита се от
адвоката – пълномощник, че (цитати, по смисъл): „размерът на пропуснатите ползи се изчислява
чрез законната лихва за забава на плащането на парични задължения за периода 22.05.2019 г.
(крайният срок за изплащане на безвъзмездната финансова помощ, съобразно чл. 47, ал. 1, т. 3 от

Наредба № 20/27.10.2015 г. „за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от Програмата за развитие на селските райони, за периода 2014 - 2020 г.), до фактическото изплащане – 22.05.2024 г.; обезщетението за пропуснати ползи 1 598 135, 71 лева е изискуемо от 11.04.2023 г.- датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС и от тази дата, до датата на исковата молба ответникът дължи мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, както и законната лихва за забава върху главницата на обезщетението, от предявяването на исковата молба, до окончателното плащане на главницата“.

В съдебното производство ищецът е представляван от упълномощения адвокат който: поддържа исковата молба във вида, в който е предявена; претендира възстановяване на разноските за настоящото производство, съгласно представен списък и доказателства за плащане (л.л. 77-80) по чл. 80 ГПК; представена е и писмена защита.

Ответникът, с писмен отговор от 22.05.2025 г. оспорва исковата молба, като неоснователна. Упълномощеният от ответника адвокат В. Г.: поддържа оспорването; представя решение от 19.06.2024 г. за одобряване изплащането на финансовата помощ; заявява искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно списък; представена е писмена защита.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на исковете.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приети по делото и неоспорени от страните, приема за установено от фактическа страна следното.

Предявени са два обективно, кумулативно съединени икове за обезщетяване на имуществени вреди, както следва: главница, в размер на 1 598 135, 71 лева, дефинирани като „пропуснати ползи“, за периода от 22.05.2019 г. до 22.05.2024 г., причинени от Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, отменено като незаконосъобразно с Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС; мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, за периода от 11.04.2023 г. - датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС, до датата на предявяване на исковата молба - 13.03.2025 г.; законната лихва за забава върху главницата от 1 598 135,71 лева, от датата на предявяване на исковата молба на 13.3.2025 г. до окончателното плащане на главницата. В тази връзка, предвид предявените общо три отделни иска ищецът следва да бъде осъден с настоящото съдебно решение да внесе допълнително държавна такса от общо 50 лева (по 25 лева за втория и за третия иск - за мораторни лихви и за законни лихви), понеже с предявяване на исковата молба са внесени само 25 лева.

Не са спорни между страните, понеже се установяват от представените писмени доказателства, съответно се признават, следните факти и обстоятелства:

- сключен на 25.01.2017 г. между ЕТ „Десислава Тошева“ (бенефициер) и ДФ „Земеделие“ административен договор - Договор № 03/04/2/0/00426 от 25.01.2017 г. за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г., съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони;

- с Анекс № 1/11.04.2017 г. е изменен текстът на чл. 3, ал. 1, Раздел II от договора, като размерът на първоначално одобрената финансова помощ е увеличен от 1 415 774, 98 лв., на 2 931 448, 93 лв.;

- на 22.02.2019 г. от ЕТ „Десислава Тошева“ е подадено искане до ДФ „Земеделие“ за окончателно

плащане на уговорената безвъзмездна финансова помощ;

- на 22.04.2020 г. изпълнителният директор на ДФЗ издал Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, с което отказал изплащането на 2 931 448, 94 лв.;

- това решение е отменено с Решение № 3915/11.04.2023 г., по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС, като незаконосъобразно;

- на 22.05.2024 г. ищецът получил от ДФЗ сумата от 2 927 298, 91 лв.

Установява се от мотивите на решението на ВАС, че касационният съд, като намерил за недоказани изводите на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ за наличие на изкуствено създадени условия, които да са в противоречие с целите на мярката по чл. 2 от Наредба № 20, не се е ангажирал да твърди изпълнение на условията за получаване на безвъзмездната финансова помощ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и като съобрази становищата на страните, формира следните правни изводи по същество.

Исковата молба е изцяло неоснователна.

Правното основание за предявяване на исковите, посочено в титулната част на исковата молба е по чл. 1 ЗОДОВ. По реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.) се разглеждат исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове на административни органи и длъжностни лица, като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност.

За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: причинена вреда; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред, както е в случая.

Каза се, че отказът на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, обективиран в отмененото от ВАС Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. (л. 26 от делото) е във връзка с Договор № 03/04/2/0/00426 от 25.01.2017 г. (л. 7) за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г., съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони. Този договор по същество представлява „административен договор“, по смисъла на чл. 19а, ал. 2 АПК, с който са уговорени насрещни задължения на всяка една от страните, макар едната страна - изпълнителният директор на Фонда да действа в качеството си на административен орган (см. § 1, т. 1 ДР АПК). За решаване на спорове/последичите от евентуално неизпълнение или при неточно изпълнение, при липса на изрично уредени с договора казуси се прилагат относими разпоредби от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление. Според клаузите на Договор № 03/04/2/0/00426 от 25.01.2017 г. (чл. 4, чл. 5) определянето на окончателния размер на помощта, респ. – на сроковете за плащането ѝ е в зависимост от изпълнението на конкретни условия и по реда на Наредба № 20/27.10.2015 г. „за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4. „Инвестиции в материални активи“, от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г.“, което означава и (арг. чл. 48 от Наредбата) съобразяване с разпоредбите на чл. 63 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 809/2014 на Комисията, от 17.07.2014 г. „за определяне на правила за прилагането на

Регламент (ЕС) № 1306/2013 на ЕП и на Съвета, по отношение на интегрираната система за администриране и контрол, мерките за развитие на селските райони и кръстосаното съответствие“. Основанията за отказ на пълно или частично плащане са уредени с клаузите на чл. 9 от процесния договор. Обстоятелството, че изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ отказва пълно и/или частично плащане с индивидуален административен акт (чл. 21, ал. 1 АПК) не променя правната природа на договора, като административен такъв, съответно, след отмяна на акта от Съда не се поражда основание за възникване на деликтна отговорност (непозволено увреждане), по причина акта на административния орган. Решението (отм.), с което ответникът е отказал изплащане на безвъзмездната финансова помощ не е породило нови права и/или задължения за страните по административния договор, различни от уговорените с него. В тази връзка отговорността за причиняване на вреди може да се основава само на договора (договорна отговорност), но не и на основание непозволено увреждане. В този смисъл Решение № 10780/08.11.2023 г. на ВАС, по адм. дело № 2668/2023 г. и мотиви от цитираното в него Решение № 547/23.07.2010 г. на ВКС, по гр. дело № 1025/2009 г., според които „при увреждане от договор законът не признава право на обезщетение за неимуществени вреди - кредиторът има само правата по чл. 79 ЗЗД; неимуществените вреди по действащото законодателство, съгласно чл. 51 ЗЗД се обезщетяват, само когато произтичат от деликт - в този случай обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като е отпаднало ограничението в рамките на претърпяната загуба и пропуснатата полза“. Отмененото от Съда Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е постановено в производство, представляващо по същество такова за налагане на финансова корекция (арг. чл.чл. 70- 73 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление. Отмяната на Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г., вкл. предвид изложените до тук мотиви не може да служи като основание за търсене на вреди за забавено плащане на безвъзмездната финансова помощ, по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Отговорността по този ред е обективна, извъндоговорна отговорност за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, постановен в производство, в което издателят на акта е изразил свое властническо волеизявление. Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. не е такъв акт, понеже се основава на Договор № 03/04/2/0/00426 от 25.01.2017 г., съдържащ клаузи, които, макар да са съобразени със споменатите нормативно определени правила, освен задължения за ползвателя на помощта, съдържат и множество права за същия. Според мотивите на Решение № 8371/14.08.2023 г. на ВАС, по адм. дело № 10607/2022 г.: “Дейността по управлението на средствата по Европейските фондове не може да се определи като типична форма на държавно управление, която държавата осъществява чрез създадената от нея система от държавни органи, тъй като е насочена към постигането на специфичните цели на дадена програма. Средствата, отпуснати за срока на действието на програмата, могат да се разходват само за финансирането на одобрените проекти, но не и за заплащането на лихви и друг вид обезщетения на получателите на помощта. Аргумент за отхвърлянето на подобни претенции е и безвъзмездният характер на помощта, която не е обвързана с изпълнението на насрещна престация от този, който я получава. Ползвайки различни форми на финансова подкрепа от фондовете на Европейския съюз, бенефициентите на помощта инвестират в материални и нематериални активи, което изключва или най-малкото компенсира възможността да понесат имуществени вреди от изпълнението на административен договор“.

Освен изложеното Съдът приема за неоснователни тезите на ищеца, че: а) забавата на ответника

да изплати „парични задължения за периода 22.05.2019 г. (крайният срок за изплащане на безвъзмездната финансова помощ, съобразно чл. 47, ал. 1, т. 3 от Наредба № 20/27.10.2015 г., до фактическото изплащане – 22.05.2024 г. представлява пропуснатата полза за ЕТ, равняваща се на законната лихва за забава; б) изчисленото обезщетение за пропуснати ползи - 1 598 135, 71 лева е изискуемо от 11.04.2023 г. - датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС и от тази дата, до датата на исковата молба ответникът дължи мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, както и законната лихва за забава върху главницата на обезщетението, от предявяването на исковата молба, до окончателното плащане на главницата“.

Пропускането на ползи, каквото твърди ищецът предполага, при обективно наличие на всички фактически предпоставки за това, той да е бил лишен от сигурна финансова облага, като лишаването е по причина незаконосъобразното Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, от 22.04.2020 г. на изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“. Възприето е в съдебната практика становището, че: „непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосноваващи причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите; преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат - т. е., които са адекватно следствие от увреждането; непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат“. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, твърдението за причиняването ѝ задължително следва да бъде доказано, но не може да се основава на логическо допускане (предположение). В тази връзка е недопустимо лихвите за забава (законните лихви, по см. чл. 86, изр. първо ЗЗД) да бъдат квалифицирани като пропуснати ползи. За процесния случай не може да бъде прието забавено плащане на безвъзмездната помощ, която не е била гарантирана „ex lege“, а е предпоставена от изпълнението на конкретни условия, предвидени с процесния административен договор. Тримесечният срок по чл. 47, ал. 1, т. 3, т. 4 от Наредба № 20/27.10.2015 г. „за прилагане на подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4. „Инвестиции в материални активи“, от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г.“ не е преклузивен, а инструктивен. Аргумент за такъв извод е и разпоредбата на ал. 2, чл. 47. Следователно, не може да се приеме, че Разплащателната агенция е изпаднала в забава, считано от 22.05.2019 г. – дата, която ищецът счита за „краен срок за плащане, съобразно чл. 47, ал. 1, т. 3 от Наредба № 20/27.10.2015 г. При наличие на отказ за плащане с Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, от 22.04.2020 г., което е било оспорен пред Съда, следователно не е влязло в законна сила, не може да бъде приета за основателна и заявената с петитума на исковата молба претенция, че „вредите, под формата на пропуснати ползи“ са за периода от 22.05.2019 г., до 22.05.2024 г. – датата, на която е извършено плащането. След отмяната на първоначалното решение на изпълнителния директор с решението на ВАС, на практика е образувано ново административно производство по заявлението за плащане, с оглед на което не може да бъде прието, че касационното съдебно решение автоматично е породило за изпълнителния директор задължение да се произнесе още на следващия ден, уважавайки искането за плащане. Отново с цитираното Решение № 8371/14.08.2023 г. на ВАС, по адм. дело № 10607/2022 г. се приема, че: „при приключване на започната

процедура по административноправен или съдебен ред с влязъл в сила административен или съдебен акт, както е в разглеждания случай, управляващият орган издава нов акт, с който приключва процедурата по администриране на нередности (чл.29, ал. 1, т. 2 от Наредбата за администриране на нередности по Европейските структурни и инвестиционни фондове). След издаването на акта, с който приключва процедурата по администриране на нередности, започва да тече **инструктивния** срок за извършване на плащането по чл.62, ал.1, предл.2 ЗУСЕФСУ“. Ищецът не твърди да е отправял до ДФ „Земеделие“ след датата на подаване искането за плащане (22.02.2019 г.) покана да изпълни задължението си по договора, в срока по чл. 47, ал. 1 от Наредба № 20/27.10.2015 г. В същото време, предвид неколkokратно цитираните по – горе в настоящото решение пасажки от исковата молба Съдът открива противоречие в изявленията и исканията. От една страна се твърди, че „вредите, под формата на пропуснати ползи са за периода от 22.05.2019 г., до 22.05.2024 г. – датата, на която е извършено плащането“, а от друга, че изчисленото обезщетение за пропуснати ползи - 1 598 135, 71 лева е изискуемо от 11.04.2023 г. - датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС, като от тази дата, до датата на исковата молба ответникът дължи мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, както и законната лихва за забава върху главницата на обезщетението, от предявяването на исковата молба, до окончателното плащане на главницата. От една страна размерът на главницата на обезщетението за имуществени вреди (пропуснати ползи) се отъждествява с размера на законните лихви за съответен период, но от друга страна се претендира и начисляване на мораторни и на законни лихви върху така определената главница, което е правно недопустимо. Законната лихва по чл. 86 ЗЗД се начислява от деня на забавата на длъжника да изпълни свое парично задължение, определено по основание и размер със съответен договор, до деня на изпълнението на паричното задължение. Натрупаната от забавяне плащането на определено парично задължение законна лихва е аксесорно задължение, но не може да бъде главница по иск за обезщетяване на имуществени вреди. С оглед на това е недопустимо олихвяване на лихви. Годишният размер на законната лихва за просрочени задължения в лева представлява основният лихвен процент, определен от Българската народна банка за конкретен период, плюс 10 пункта. Според чл. 10, ал. 2 ЗЗД „олихвяването на изтекли лихви става съобразно наредбите на БНБ“, но такива наредби не са издавани, следователно липсва нормативно основание за олихвяването на изтекли лихви.

Исковата молба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Независимо от това настоящият съдебен състав приема, че ищецът не дължи на ответника заплащане на адвокатско възнаграждение, каквото се претендира. Този извод Съдът обосновава със следните, самостоятелни мотиви, изградени върху елементарното граматическо и логическо тълкуване на относимите правни норми.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ, **която е пряко приложима за процесното дело**, „ако искът бъде отхвърлен **изцяло**, Съдът осъжда ищеца да заплати **разноските** по производството“. В тази хипотеза очевидно не е предвидена възможност за възлагане в тежест на ищеца заплащането и на възнаграждението на адвокат, който ответникът е ползвал, а само на разноските. Понятието за „разноски в

съдебното производство“ не включва и адвокатското възнаграждение, предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, която разграничава таксите, разносните и възнаграждението за адвокат. В подкрепа на този извод е и нормата на чл. 10, ал. 3, изр. първо ЗОДОВ, която също разграничава таксите от разносните и от адвокатското възнаграждение. Съдебните разноски са тези, които ищецът е направил, във връзка с извършени по негова инициатива определени процесуални действия, като например: депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед и пр. Нормата на чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ не може да бъде тълкувана разширително. Разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (нова, в сила от 03.12.2020 г.) урежда две, различни от процесната хипотези, а именно – задължение на ищеца да заплати на ответника **възнаграждението за нает адвокат**, но „**съразмерно с отхвърлената част** от иска, **а** в полза на юридическите лица - **възнаграждение**, ако те са били защитавани от **юрисконсулт**, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ“. С други думи ал. 4 не урежда вече уреден с ал. 2 въпрос за разносните, а само въпросът за възнагражденията за процесуално представителство. В ал. 4 са визирани две хипотези, като Законодателят е въвел разграничаване, по отношение на ответника, а именно: а) ответник - физическо лице и б) ответник юридическо лице. За втория случай, без да отрича правото на юридическото лице да ползва адвокатски услуги е регламентирал изрично, че размерът на т. нар. „юрисконсултско възнаграждение“ не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. Изразът „съразмерно с отхвърлената част от иска“, употребен в чл. 10, ал. 4 обаче означава още и, че когато искът е изцяло отхвърлен въпросът за присъждане на разноски се разрешава по реда на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, което (предвид вече казаното по – горе) означава, че на ответника ДФ „Земеделие“ не се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение, нито на юрисконсултско такова, а само евентуално на разноски, каквито в случая липсват.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК и чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователна предявената от Д. Л. Т., действаща като ЕТ „Десислава Тошева“ искова молба, вх. № 6192/13.03.2025 г. срещу ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“ за: обезщетяване на имуществени вреди, в размер на 1 598 135, 71 лева, дефинирани като „пропуснати ползи“, за периода от 22.05.2019 г. до 22.05.2024 г., причинени от Решение № 03/04/2/0/00426/04/01, изх. № 01-6500/1657 от 22.4.2020 г. на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, отменено като незаконосъобразно с Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС; мораторна лихва, в размер на 414 545, 76 лева върху главницата, за периода от 11.04.2023 г. (датата на влизане в сила на Решение № 3915/11.04.2023 г. по адм. дело № 11543/2022 г. на ВАС), до датата на предявяване на исковата молба - 13.03.2025 г.; законната лихва за забава върху главницата от 1 598 135,71 лева, считано от датата на предявяване на исковата молба - 13.3.2025 г. до

окончателното плащане на главницата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: